Za vedno

Režiser **Damjan Kozole** z izborom glasbe povleče dve spretni strateški potezi. Prvič, film konča z Laibachovo priredbo skladbe Mama Leone **Drafija Deutscherja**, ki izpahne vtis srečnega konca in ga sprevrže v nekaj dvoumnega. Drugi triumf je podkrepitev videnega z glasbo skupine Patetico. Sesljajoča in cvileča vokalna interpretacija **Nike Perunović** je namreč tako gnusobno osladna, tako neznosno pasivno agresivna, da povsem ustreza klavstrofobičnemu poligonu čustvenega natezanja in fizičnega nasilja, v katerega sta zarobljena glavna protagonista. Še konkretneje, ko se izteče grozni uvodni komad Nikoli, smo nenadoma tako olajšani, da v pripoved planemo z veseljem, na

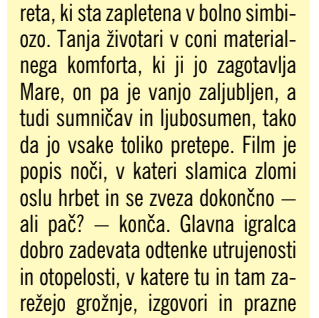

Nedomišljava in gledljiva drama

glavo. **Marjuta Slamič** in **Dejan Spasić** igrata zakonca Tanjo in Mareta, ki sta zapletena v bolno simbiozo. Tanja životari v coni materialnega komforta, ki ji jo zagotavlja Mare, on pa je vanjo zaljubljen, a tudi sumničav in ljubosumen, tako da jo vsake toliko pretepe. Film je popis noči, v kateri slamica zlomi oslu hrbet in se zveza dokončno — ali pač? — konča. Glavna igralca dobro zadevata odtenke utrujenosti in otopelosti, v katere tu in tam zarežejo grožnje, izgovori in prazne obljube (Spasiću se je upodobitev strahopetnega, nasilnega afektiranca še posebno posrečila). Kozoletov scenarij, ki na trenutke sicer izgubi posluh za živ jezik in zapada v dialoške klišeje, samozavestno žene zgodbo do razpleta, ob katerem sklenemo, da smo videli nedomišljavo in gledljivo dramo.

Ocena: 4